

Sygn. akt. IV Ka 967/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Mariola Urbańska - Trzecka

Sędziowie SO Adam Sygit

SO Piotr Kupcewicz - sprawozdawca

Protokolant st. sekr. sądowy Justyna Bobak

przy udziale Antoniny Kasprowicz-Czerwińskiej- prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2013 roku

sprawy **P. K.**

oskarżonego z art. 286§1 k.k., art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 2 sierpnia 2013 roku sygn. akt VI K 214/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną; wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 30,00 (trzydzieści) złotych za II instancję i obciąża go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

IV Ka 967/13

UZASADNIENIE

Przedmiotem rozpoznania w niniejszym postępowaniu była apelacja oskarżonego P. K. od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 2 sierpnia 2013 roku, wydanego w sprawie sygn. akt VI K 214/13, którym, po uwzględnieniu wniosku złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k., oskarżony został uznany winnym popełnienia trzech przestępstw z art. 286 § 1 k.k. (jedno w zw. z art. 12 k.k.), z ustaleniem, że czyny te popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i za to na mocy art. 286 § 1 kk wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 2 kk karę grzywny w wysokości 10 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych każda; na postawie art. 69§ 1 i 2 kk i art. 70§ 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 lat; na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłacenie kwoty 3.333,53 złotych na rzecz pokrzywdzonego J. M.. Wyrok zawiera również rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych.

Oskarżony zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o obowiązku naprawienia szkody wskazując, że jego sytuacja majątkowa nie pozwala mu na zapłatę jednorazowo całej kwoty, jaka została ustalona

w zaskarżonym wyroku. Podnosząc, że już w toku postępowania doszedł do porozumienia z pokrzywdzonym w przedmiocie rozłożenia tej należności na raty (do apelacji dołączył kopię swojego oświadczenia w tym zakresie), wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i określenie spłaty odszkodowania w formie comiesięcznych rat.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym i nie mogła doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku w jakimkolwiek zakresie.

Zaskarżony wyrok został wydany w uwzględnieniu wniosku prokuratora, złożonego w trybie art. 335 §1 k.p.k., w którym oskarżyciel publiczny wniósł o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie oskarżonemu ustalonej z nim kary, jak również orzeczenie środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody. Oskarżony sam przyznał, że taki wniosek wcześniej złożył i elementem tego wniosku było orzeczenie obowiązku naprawienia szkody – na podstawie art. 46 § 1 k.k. – poprzez zapłatę kwoty 3.333,53 złotych na rzecz pokrzywdzonego. Jakkolwiek sposób naprawienia szkody winien być ściśle określony w wyroku i może być on nakazany jako jednorazowe świadczenie bądź rozłożony na raty, to ten sposób musi również wynikać z wniosku, złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k. W przedmiotowej sprawie ani wnioski prokuratora, ani też wcześniejszy wniosek oskarżonego nie wskazywały, by świadczenie to miało być rozłożone na raty i w związku z tym jest oczywiste, że obowiązkiem Sądu meriti było rozstrzygnąć jak w zaskarżonym wyroku, tj. nałożyć na oskarżonego obowiązek jednorazowego świadczenia pieniężnego. Przypomnieć należy, że sąd jest związany treścią wniosku prokuratora złożonego w trybie określonym w art. 335 § 1 k.p.k. w tym sensie, że potrzeba dokonywania jakiegokolwiek zmiany jego treści musi powodować rozpoznanie sprawy na zasadach ogólnych (SN WKN 16/2000, OSP 2001, z. 10, poz. 147). W wyroku WA 20/04 (OSNKW 2004, nr 1, poz. 14) Sąd Najwyższy stwierdził, że sąd związany jest wnioskiem prokuratora co do wymiaru kary zasadniczej oraz **środków karnych** (takim jest m.in. obowiązek naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k.), a orzeczenie wydane niezgodnie z takim wnioskiem stanowi obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia. W tej sytuacji nie było podstaw do podważenia wyroku w zaskarżonej przez oskarżonego części, co oczywiście nie wyklucza możliwości swobodnego ustalenia pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym sposobu wykonania obowiązku nałożonego przez sąd, np. przez rozłożenie wskazanej kwoty na raty w określonej wysokości (co zresztą stronu już wcześniej uczyniły). To powoduje, że apelację oskarżonego należało uznać za oczywiście bezzasadną.

W ocenie Sądu Okręgowego nie było żadnych innych podstaw do podważenia zaskarżonego wyroku. Okoliczności popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw nie budzą żadnych wątpliwości, orzeczona wobec oskarżonego kara, z uwzględnieniem warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności i wysokości grzywny, spełnia dyrektywę wymiaru kary, określone w przepisach art. 53 k.k. i nast.

Mając powyższe na względzie, zaskarżony wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 11 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.